

RESUM DE JURISPRUDÈNCIA

TRIBUNAL DE JUSTÍCIA DE LA UNIÓ EUROPEA

1. [Sentència](#) de 14 de març de 2024, assumpte C-291/22, del Tribunal de Justícia de la Unió Europea, en matèria de **conflicte d'interessos dels membres dels òrgans col·legiats**.

El TJUE, a diferència del que va declarar el Tribunal General, en relació amb una qüestió presentada per la farmacèutica Pharma, conclou que un conflicte d'interessos d'un membre del grup d'experts consultats per la CHMP, vicia substancialment el procediment.

Així mateix, en la sentència s'afirma que el fet que el grup d'experts, al final dels seus debats i deliberacions, formuli de forma col·legiada la seva opinió no fa desaparèixer el vici del corresponent procediment.

TRIBUNAL CONSTITUCIONAL

PLE

2. [Sentència 69/2024](#), de 24 d'abril, del Ple del Tribunal Constitucional. Qüestió d'inconstitucionalitat sobre el **finançament dels partits polítics**.

El TC estima la qüestió d'inconstitucionalitat i declara nul de ple dret l'incís «sense que en cap cas pugui ser inferior a cinc mil euros» de l'article 17.bis de la Llei orgànica 8/2007, de 4 de juliol, sobre finançament dels partits polítics; i, en conseqüència, declara inconstitucional i nul l'incís «en cap cas les sancions previstes en els apartats a) i b) seran inferiors a cinquanta mil euros» de l'article 17. bis.1 i l'incís «sense que en cap cas pugui ser inferior a vint-i-cinc mil euros» de l'article 17.bis.2 de la mateixa Llei orgànica 8/2007, de 4 de juliol.

La qüestió d'inconstitucionalitat que es planteja en aquest cas fa referència, en relació amb el finançament dels partits polítics, a l'incís «sense que en cap cas pugui ser inferior a cinc mil euros» establert a l'article 17.bis de la Llei orgànica 8/2007, de 4 de juliol, sobre finançament dels partits polítics, ja que el TC considera que el límit de despesa que resulta de l'esmentat article 17.bis per a les formacions polítiques de reduïda o escassa implantació que presenten candidatures en un sol municipi de

la província o en poques circumscripcions i que no tenen dret al complement provincial de l'article 193.2 de la LOREG resulta insuficient per al desenvolupament d'una campanya electoral.

Així mateix, declara inconstitucionals i, per tant, nuls de ple dret els incisos «en cap cas les sancions previstes en els apartats a) i b) seran inferiors a cinquanta mil euros» de l'article 17.bis.1, i «sense que en cap cas pugui ser inferior a vint-i-cinc mil euros» de l'article 17.bis.2 de la Llei orgànica sobre finançament dels partits polítics, ja que la declaració d'inconstitucionalitat del límit mínim de cinc mil euros per finançar les campanyes electorals té una especial i directa repercussió en el règim sancionador, tenint en compte que aquestes formacions polítiques excedeixen amb facilitat el límit màxim i incorren amb freqüència en una infracció sancionable, cosa que comporta a declarar també, per connexió o conseqüència, la inconstitucionalitat dels dos incisos anteriorment assenyalats i recollits en els articles 17,bis.1 i 17.bis.2 de la Llei orgànica de finançament dels partits polítics.

3. Sentència de 8 de maig de 2024, del Ple del Tribunal Constitucional. Recurs d'inconstitucionalitat contra la Llei de la Comunitat Autònoma de Galícia 7/2022, de 27 de desembre, de **mesures fiscals i administratives** en relació amb la **reducció de terminis per actuar davant obres il·legals executades a la costa**.

El TC, per majoria, ha estimat el recurs d'inconstitucionalitat promogut pel president del Govern contra els articles 10 i 11 i la disposició transitòria primera de Llei de la Comunitat Autònoma de Galícia 7/2022, de 27 de desembre, de mesures fiscals i administratives, en els termes següents:

- L'article 10.1 de l'esmentada Llei autonòmica 7/2022, de 27 de desembre, reduïa a quinze anys el termini de l'Administració per restituir al seu estat anterior les obres i actuacions il·legals realitzades en zona de servitud de protecció de costa. En aquest supòsit, el TC declara la inconstitucionalitat i, per tant, la nul·litat de ple dret d'aquest precepte ja que considera que aquest tipus d'obres i actuacions il·legals no estan subjectes a cap termini en la Llei de costes, llei estatal de caràcter bàsic a la qual correspon amb exclusivitat establir les limitacions d'ús en els terrenys confrontants amb el domini públic marítimoterrestre, així com per precisar el seu contingut i abast, de conformitat amb l'article 149.1.23 de la CE
- Respecte a l'article 11 de la mateixa llei autonòmica, el TC el declara inconstitucional i, per tant, nul de ple dret, en considerar que reproduceix el contingut de l'article 95.1 de la Llei de costes, sense complir amb els requisits exigits per a això en la doctrina constitucional. Així, la sentència considera que la reproducció no tenia per finalitat facilitar la comprensió de la legislació

autonòmica de desenvolupament i, a més, introdueix alteracions respecte de la legislació estatal.

- Finalment, per connexió amb els dos articles anteriors, també declara inconstitucional i, per tant, nuls de ple dret, els apartats 2 i 3 de l'article 10 i la disposició transitòria primera de l'esmentada Llei de la Comunitat Autònoma de Galícia 7/2022, de 27 de desembre

Aquesta sentència no va ser adoptada per unanimitat, ja que ha anunciat un vot particular el magistrat Enrique Arnaldo Alcubilla.

4. Sentència de 8 de maig de 2024, del Ple del Tribunal Constitucional. **Recurs d'inconstitucionalitat** interposat pel grup parlamentari de Vox contra la Llei orgànica 10/1995, de 23 de novembre, del codi penal, concretament, contra el seu article únic que introdueix un nou article, **l'article 172 quater, al Codi penal**, amb la finalitat de **penalitzar l'assetjament a les dones que acudeixen a clíniques per a la interrupció voluntària de l'embaràs**.

El Ple del TC, en una sentència de la qual ha estat ponent la magistrada Maria Luisa Balaguer Callejón, ha desestimat el recurs d'inconstitucionalitat interposat per més de cinquanta diputats i diputades del grup parlamentari Vox al Congrés contra la Llei orgànica 10/1995, de 23 de novembre, del codi penal, l'article únic de la qual introdueix l'article 172 quater al Codi penal, que té per objecte castigar penalment l'assetjament a les dones que acudeixen a clíniques per a la interrupció voluntària d'embaràs.

Els parlamentaris recurrents consideren que el nou article del Codi penal, objecte del recurs d'inconstitucionalitat, lesiona el principi de legalitat penal de l'article 25.1 de la Constitució, en entendre que les previsions de l'esmentat article no són prou taxatives i, per tant, impedeixen distingir clarament als destinataris de la norma les conductes penalment perseguibles.

A més, els recurrents consideren també que la tipificació dels comportaments previstos en el precepte impugnat suposa una limitació de la llibertat ideològica (article 16 de la CE); de la llibertat d'expressió (article 20 de la CE); del dret d'igualtat (article 14 de la CE) i del dret de llibertat religiosa (article 16 de la CE) dels qui, contraris a la interrupció voluntària de l'embaràs, decideixen expressar aquesta posició públicament. També, al·legaven en la demanda la vulneració al dret a la intimitat de les víctimes del delictes (article 18 de la CE), perquè l'apartat 5 de l'esmentat article 172 quater preveu la persecució pública del delictes.

La sentència rebutja tots els arguments dels recurrents, en els termes següents:

- Perquè cap dels termes introduïts pel legislador de l'article 172 del Codi penal resulta imprecís i, per això, imprevisible per als destinataris de la norma penal. La referència a actes molestos i ofensius no es pot considerar mancada de la necessària precisió exigida pel principi de taxativitat ni imposa una interpretació exclusivament subjectiva que impossibiliti una concreció objectiva de la conducta a sancionar. L'acció que es pena no són els actes molestos sinó l'acció d'assetjar, tal com es determina en diversos paràgrafs de l'article recorregut. Afegeix que l'acció d'assetjar ha estat definida en nombroses ocasions per part del TC.
- El delicte d'assetjament per obstaculitzar l'exercici del dret de la interrupció voluntària de l'embaràs pretén la protecció d'un interès amb cobertura constitucionalment suficient, com és la llibertat de les dones per interrompre de forma voluntària el seu embaràs, i a més, està connectat amb els drets fonamentals consagrats (els articles 15 i 43 de la CE), per part de les persones identificades com a subjectes passius del delicte.

Tenint en compte el que s'ha dit anteriorment i avaluant la conseqüència penal associada a la comissió del tipus impugnat, així com la possibilitat d'adequar la reacció penal a les circumstàncies de cada cas, la sentència nega que l'article 172 quater del Codi penal produeixi, per la seva severitat, un sacrifici innecessari o desproporcionat del dret de llibertat d'expressió o del dret de manifestació, l'exercici del qual, efectivament, es veu afectat per la norma impugnada.

- Finalment, i en relació amb el dret a la intimitat de les víctimes del delicte, el TC sosté que, si bé la persecució d'ofici del comportament punible en aquest cas pot incidir en la intimitat de la víctima que ha decidit no denunciar i no exposar les seves vivències al voltant de la decisió d'avortar, aquest sacrifici es justifica per l'interès públic propi de la investigació del delicte i perquè el lliure exercici del dret de les dones a la interrupció voluntària de l'embaràs té una projecció general relacionada amb la garantia a l'igual gaudi, entre homes i dones, del dret a la salut sexual i reproductiva, en el context social en què l'exercici d'aquest dret per les dones encara experimenta dificultats estructurals.

Aquesta sentència no va ser adoptada per unanimitat; així han presentat vots particulars la magistrada Concepción Espejel Jorquera i els magistrats Ricardo Enríquez Sancho, Enrique Arnaldo Alcubilla, i César Tolosa Tribiño

TRIBUNAL SUPREM

SALA CONTENCIOSA ADMINISTRATIVA

5. [Sentència 627/2024](#), de 15 d'abril, de la Secció 4a de la Sala Tercera, Contenciosa Administrativa, del Tribunal Suprem. Recurs d'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència, en matèria **de funció pública**, concretament, **serveis extraordinaris del cos de la policia local**.

El TS desestima el recurs d'interès per a la formació de la jurisprudència interposat contra la sentència del TSJ de Madrid que, al seu torn, va desestimar la sentència del Jutjat Contenciós Administratiu núm. 22 de Madrid, confirmant, així, el decret de l'alcalde - president de l'Ajuntament de Leganés pel qual es disposa la prestació de serveis extraordinaris per part del cos de la policia local amb motiu de les cavalcades de Reis.

La qüestió d'interès cassacional objectiu que es presenta en aquest cas és:

- D'una banda determinar si el concepte de serveis extraordinaris previst és compatible amb l'existència d'esdeveniments de caràcter previsible i que es repeteixen cada any com les festes patronals, desfilades de carnaval, processons de Setmana Santa o cavalcades de Reis.
- D'altra banda, si la invocació del nivell 4 d'alerta terrorista de l'Estratègia nacional contra el terrorisme pot deixar buit de contingut, en tots els supòsits, el concepte i la regulació dels serveis extraordinaris en general i l'acordat convencionalment entre l'Ajuntament i els seus funcionaris en particular.

El TS, a l'hora de resoldre aquestes dues qüestions d'interès cassacional objectiu i fixar la doctrina jurisprudencial, estima que la prestació de serveis extraordinaris amb motiu de la celebració de la Cavalcada sota amenaça terrorista es considera com a servei extraordinari realitzat fora de la jornada laboral. No hi ha una interpretació literal de l'acord regulador de les condicions de treball de l'Ajuntament recorregut ja que no hi cap una interpretació literal de l'acord regulador de les condicions de treball dels funcionaris i funcionàries de l'Ajuntament recorregut ja que els convenis col·lectius o els acords de règim de les condicions de treball dels funcionaris són normes d'ordre secundari que completen i desenvolupen la llei o es configuren de forma alternativa al reglament executiu. Afegeix que el fet que hi hagi una alerta de nivell 4 de terrorisme exigeix una major presència d'efectius de la policia local que realitzen les seves funcions més enllà del seu propi sistema de treball per torns.

Per això, conclou, fixant com a doctrina jurisprudencial:

- D'una banda, que el concepte de serveis extraordinaris no és incompatible amb l'existència d'esdeveniments extraordinaris de caràcter previsible i que es repeteixen any rere any.
- De l'altra, que la invocació del nivell 4 d'alerta terrorista justifica l'adopció de serveis extraordinaris per part del cos de la policia local per ordenar i protegir la celebració d'actes multitudinaris com la Cavalcada de Reis.

Per tot això, desestima el recurs d'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència objecte d'aquest procediment judicial.

6. [Sentència 648/2024](#), de 16 d'abril, de la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Suprem. Recurs d'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència, matèria de **taxes i compatibilitat** entre la taxa exigida per la prestació del servei públic de vigilància, conservació o reparació en relació amb les galeries municipals i la taxa que grava la utilització privativa o l'aprofitament especial en el sòl, subsol o vol de les vies públiques municipals a favor d'empreses explotadores dels serveis de subministraments d'interès general.

L'objecte del recurs de cassació de la present sentència té el seu origen en la impugnació de la sentència dictada per la Secció 9a de la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Superior de Justícia de Madrid, que va desestimar el recurs d'apel·lació formulat per l'Ajuntament de Madrid contra la sentència del Jutjat Contencios Administratiu núm. 17 de Madrid, de 7 d'abril del 2021, que va estimar el recurs contencios administratiu interposat per la mercantil I-de Redes Eléctricas Inteligentes, SAU, en relació amb la liquidació de la taxa per prestació de serveis en galeries municipals corresponent al primer trimestre de 2017.

La qüestió que planteja el recurs d'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència consisteix a determinar si les taxes exigides per l'Ajuntament de Madrid pels serveis públics consistents en la vigilància, conservació i reparació prestats en relació amb les galeries municipals i que afectin els usuaris resulta o no compatible amb les taxes que graven utilització privativa o d'aprofitament especial constituïda en sòl, subsol i vol de les vies públiques municipals a favor de les empreses explotadores dels serveis de subministraments d'interès general o que afectin la generalitat o una part important del veïnat.

El TS afirma i fixa com a doctrina jurisprudencial que, a l'aprofitament especial del domini públic s'afegeix, en el cas d'instal·lacions que discorren per les galeries

municipals, unes condicions de seguretat, accessibilitat i facilitat en el manteniment i la reparació dels elements instal·lats, per la qual cosa es presten uns serveis que addicionen al propi aprofitament especial, que afecten o beneficien de manera especial els que ostenten un aprofitament especial del domini públic a les galeries municipals, i que aquests serveis concorren, com a causa de prestació, les raons a què fa referència l'article 20.2 del TRLRHL per mantenir en condicions idònies els espais públics per on recorren els subministraments d'interès general. Una qüestió diferent és la prestació del servei, la seva quantificació, l'equivalència de la taxa en relació amb el cost del servei (article 24.2 del TRLRHL), etc.

Per això, el TS conclou que, entre dues taxes, no hi ha duplictat impositiva i que ambdues taxes són compatibles.

AUDIÈNCIA NACIONAL

SALA CONTENCIOSA ADMINISTRATIVA

7. [Sentència](#) de 18 de març de 2024, de la Secció 1a de la Sala Contenciosa Administrativa de l'Audiència Nacional, en matèria de **faltes i sancions administratives per vulneració de protecció de dades de caràcter personal**.

L'Audiència Nacional estima parcialment el recurs contenciós administratiu interposat contra la resolució de l'Agència Espanyola de Protecció de Dades que imposava a la mercantil recurrent una sanció administrativa de 30.000 euros, la qual anul·la la pel que fa a la seva quantia, rebaixant la multa a 15.000 euros i confirmant la resta de la resolució recorreguda.

La qüestió fàctica de la sentència es remet a la resolució de l'AEPD que va imposar a un hotel una sanció econòmica de 30.000 euros per infracció de l'article 6 del Reglament (UE) 2016/679 del Parlament Europeu i del Consell, de 27 d'abril de 2016 i de l'article 72.1.b) de la Llei orgànica 3/2018, de 5 de desembre, de protecció de dades personals i garantia dels drets digitals, per l'acarament realitzat pel personal de servei de la fotografia obtinguda del passaport o document identificatiu d'identitat de l'hoste amb la finalitat de verificar la identitat del client quan realitzi consums a l'establiment.

L'AN entén que en aquests supòsits no hi ha un interès legítim per part de l'hotel en no existir un consentiment de l'hoste per a la finalitat concreta de tractament de dades.

No obstant això, encara que la sentència recull la infracció, rebaixa la quantia de la sanció econòmica a la meitat, ja que entén que falta la concurrència d'algunes circumstàncies agreujants en la sanció, així com el criteri per graduar la sanció i la presència de circumstàncies atenuants que exigeixen la modulació de la sanció econòmica.

8. [Sentència](#) de 21 de març de 2024, de la Secció 3a de la Sala Contenciosa Administrativa de l'Audiència Nacional, en matèria de **transparència**.

L'Audiència Nacional va desestimar el recurs contenciós administratiu interposat per l'Asociación de Afectados por Inversiones en la Plataforma Housers contra la Resolució de la Comissió Nacional del Mercat de Valors que va denegar l'accés al text definitiu de les resolucions administratives sancionadores.

L'AN entén que no és possible l'accés ja que, en aquest cas, preval el deure de secret i confidencialitat que estableix la normativa reguladora del mercat de valors (article 248 del Reial decret legislatiu 4/2015, de 23 d'octubre, pel qual s'aprova el text refós de la Llei del mercat de valors) sobre el dret d'accés a la informació (article 14.1.e) de la Llei de transparència, accés a la informació pública i bon govern), d'acord amb la doctrina jurisprudencial del TJUE i del Tribunal Suprem, entre d'altres, la STS núm. 389/2021, de 18 de març de 2021, que estableix literalment:

«La conclusió que s'extreu d'aquesta jurisprudència és que quan la disposició addicional primera apartat segon de la Llei de transparència disposa que es regiran per la seva normativa específica les matèries que tinguin previst un règim jurídic propi d'accés a la informació, la remissió no només comprèn els supòsits en què es continguin un tractament global i sistemàtic del dret, sinó també aquelles regulacions sectorials que afectin aspectes rellevants d'aquest dret d'informació i que impliquin un règim especial diferenciat del general. En aquests casos, aquest règim especial s'aplica de forma preferent a les previsions de la Llei de transparència, quedant aquesta última com a regulació supletòria».

Aquesta sentència afegix que, en aquest cas, el que es pretén és accedir al contingut d'una resolució sancionadora la part dispositiva de la qual es va publicar al BOE un cop ferma en via administrativa. I considera que la publicació és prou detallada, en tant que especifica qui és el sancionat i quina és la infracció sancionada mitjançant la seva denominació i indicació del precepte que la tipifica.

TRIBUNAL SUPERIOR DE JUSTÍCIA

SALA CONTENCIOSA ADMINISTRATIVA

9. [Sentència 242/2024](#), de 18 de març, de la Secció 10a de la Sala Contenciosa Administrativa del **Tribunal Superior de Justícia de Madrid**, en matèria de **dret de reunió**.

El TSJ de Madrid, en aquesta sentència, desestima el recurs d'apel·lació en el procediment especial per a la protecció de drets fonamentals interposat contra la resolució dictada pel delegat del Govern de Madrid per la qual s'acordava la modificació de l'itinerari de la manifestació convocada per als dies 16 de febrer i 16 de març de 2024, entre les 20.00 i 22.00 hores al centre de Madrid, per protestes contra el Govern, dels agricultors i altres sectors perjudicats; revoca l'esmentada resolució per declarar-la no conforme a dret, i determina la no admissió a tràmit de la sol·licitud del recurrent d'obtenir una indemnització pels danys i perjudicis que considerava que li havien produït pel canvi de trajecte de l'esmentada manifestació.

El TSJ de Madrid afirma que s'ha vulnerat el dret de reunió ja que no s'ha acreditat per part de l'Administració l'existència de raons fundades en alteracions de l'ordre públic, amb perill per a persones o béns. La modificació de l'itinerari de la manifestació exigeix una motivació de l'acte, no només des del punt de vista formal, sinó també des del punt de vista material; això és, des de l'exteriorització de les dades que determinin la raonabilitat de la modificació de l'itinerari acordat, no essent suficient la mera sospita o la possibilitat que la manifestació produeixi una alteració de l'ordre públic.

Finalment, la sentència desestima la pretensió del recurrent que se li reconegui la indemnització dels danys i perjudicis causats per una actuació anormal de l'Administració pública com a conseqüència del canvi d'itinerari, petició que no és admesa a tràmit.

10. [Sentència 979/2024](#), de 22 d'abril, de la Sala Social del **Tribunal Superior de Justícia del País Basc**, en matèria de **treballadors laborals de l'Administració pública i el seu reconeixement com a personal fix**.

El TSJ del País Basc, per majoria, desestima el recurs de suplicació interposat pel Govern del País Basc i declara fixa la relació laboral de l'Administració amb una treballadora que havia estat contractada des de l'any 1994 fins al 2009 amb interrupcions d'escassa durada.

Àrea de Presidència
Secretaria General

En aquest cas es dona el fet que l'esmentada treballadora havia superat un procés selectiu, però no va obtenir plaça, per la qual cosa va passar a formar part de les borses de treball.

Es desestima el recurs de suplicació, aplicant la doctrina del TJUE de 22/2/2024.

La sentència no va ser adoptada per unanimitat ja que es va presentar un vot particular per un dels magistrats del Tribunal.